

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 14/02/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1159

“KHÔNG THỂ TẬP TU, KHÔNG THỂ

LOẠN TU”

Người thế gian nói: “**Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh**”. Chúng ta có thể tinh chuyên một nghề thì chúng ta có thể sống được với nghề đó và làm lợi ích cho mọi người. Chúng ta tu học Phật pháp thì chúng ta phải chuyên tu một môn. Phật pháp có rất nhiều tông phái, chúng ta không thể chọn nhiều tông phái, chúng ta tu hành pháp môn niệm Phật thì chúng ta chỉ chuyên tinh niệm một câu “**A Di Đà Phật**”. Chúng ta tu Thiền thì chúng ta chuyên thiền, tu Mật thì chúng ta chuyên trì chú. “**Bát chánh đạo**” là con đường chân chánh hướng đến sự giác ngộ giải thoát bao gồm: “**Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, Chánh nghiệp, Chánh mạng, Chánh tinh tấn, Chánh niệm và Chánh định**”. Chánh nghiệp là chúng ta làm nghề phải được luật pháp công nhận.

Pháp tu nào của nhà Phật cũng yêu cầu chúng ta đạt đến tâm thanh tịnh. Chúng ta loạn tu, tạp tu thì chúng ta không thể đạt được tâm thanh tịnh. Có những người đi giảng pháp họ nói rằng phương pháp tụng Kinh, trì chú, niệm Phật đều tốt nên khiến người khác loạn tu. Phật nói ra nhiều pháp môn vì chúng sanh có căn tánh khác nhau. Điều này giống như Thầy thuốc kê toa thuốc phải tùy bệnh, tùy cơ địa từng người, người có cơ địa khác nhau thì phương thuốc cũng khác nhau.

Phật là bậc đại trí tuệ, Ngài nói ra nhiều Kinh điển, chúng sanh đời sau không có người giảng dạy nên họ không hiểu rõ, họ gặp pháp nào cũng tu. Nhà Phật gọi đây là: “**Tu mù, luyện quáng**”. Chúng ta tu hành không có thành tựu không phải do pháp Phật sai mà do chúng ta “**tự dĩ vi thị**”, chúng ta tự cho mình là đúng. Nếu chúng ta tu hành mà phiền não trong chúng ta không giảm bớt thì chúng ta đã tu sai, chúng ta phải tìm thầy tốt, bạn lành để giúp chúng ta sửa đổi. Phiền não là “**tự tư tự lợi**”, “**danh vọng lợi dưỡng**”, hưởng thụ “**năm dục sáu trần**”, “**tham, sân,**

si, mạn”. Việc tu hành là việc hệ trọng giúp chúng ta vượt thoát sinh tử nên chúng ta phải nhanh chóng, xác quyết. Khi tôi đến đạo tràng, nếu tôi thấy mọi người tu học sai phương pháp thì tôi thẳng thắn chia sẻ để mọi người có thể bắt đầu lại từ đầu.

Các pháp môn mà Phật dạy đều là pháp thù thắng giúp chúng ta đạt được tâm thanh tịnh. Chúng ta tùy tiện chê pháp này thù thắng, pháp kia không thù thắng thì chúng ta đều sai. Những điều Phật nói là từ tâm thanh tịnh lưu xuất ra nên chắc chắn không có tác dụng phụ. Tôi không chia sẻ cách tu trừ khi có nhiều người hỏi nhiều lần. Hòa Thượng chuyên tu, chuyên hoằng pháp môn Tịnh Độ nhưng khi Ngài đến đạo tràng tu Thiền thì Ngài chỉ giảng về thiền, không nhắc đến pháp môn Tịnh Độ. Khi Ngài đến giảng đường Thiên Chúa Giáo, Ngài không nhắc đến Phật pháp mà chỉ nói về những lời dạy của Chúa. Đây chính là Ngài tùy thuận, tùy duyên chứ không không phan duyên. Nhiều người phạm phải điều này! Trước đây, tôi đi đâu cũng nói pháp môn niệm Phật là pháp môn tốt nhất nên tôi gây phiền não cho người.

Hòa Thượng nói: **“Công phu niệm Phật của chúng ta chính là ở tâm thanh tịnh. Điều quan trọng không phải là chúng ta niệm Phật nhiều hay ít mà quan trọng là sự tinh chuyên khi chúng ta niệm Phật”**. Khi chúng ta niệm Phật, điều quan trọng là chúng ta phải giữ được tâm thanh tịnh. Tâm chúng ta khởi câu Phật hiệu, miệng chúng ta niệm, tai chúng ta phải nghe rõ tiếng niệm Phật ở trong tâm. Thí dụ, khi chúng ta niệm **“A Di Đà Phật”**, tai chúng ta nghe rõ tiếng niệm thì tâm chúng ta sẽ dần dần định. Điều này không đơn giản. Thí dụ, chúng ta vừa lần tràng hạt vừa niệm Phật, chúng ta niệm mười câu Phật hiệu thì chúng ta lần một hạt, khi chúng ta niệm chưa hết một tràng 18 hạt thì tâm chúng ta đã loạn. Chúng ta dần niệm theo quán tính còn tâm chúng ta đã rơi vào vọng tưởng.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta niệm Phật có lực là khi chúng ta niệm được thân, tâm thanh tịnh. Nếu chúng ta niệm Phật nhưng thân, tâm chúng ta không thể thanh tịnh thì chúng ta niệm Phật nhiều cũng không có lợi ích gì! Nếu chúng ta niệm Phật mà thân tâm của chúng ta được thanh tịnh thì mỗi ngày chúng ta chỉ cần niệm mười niệm”**. Nhiều người chỉ chú trọng đến niệm Phật đủ thời khóa nhưng điều quan trọng là thời khóa đó phải giúp thân, tâm chúng ta được thanh tịnh. Chúng ta vừa niệm Phật vừa xen tạp **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”** thì tâm chúng ta không thể thanh tịnh. Tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta không thể tương ưng với cõi Tịnh, chúng ta niệm Phật nhưng chúng ta vẫn đọa Địa ngục.

Hòa Thượng nói: **“Tổ sư Đại Đức khuyên chúng ta một ngày niệm Phật hai thời đến sáu thời. Nhà Phật nói: “Châu bất ly thủ, Phật bất ly khẩu”. Tay không rời hạt chuỗi, miệng không rời câu Phật hiệu. Tác dụng của niệm Phật là tiêu trừ vọng niệm. Hàng ngày, chúng ta vọng niệm không ngừng nên câu Phật hiệu của chúng ta không thể gián đoạn. Chúng ta vừa ngừng câu Phật hiệu thì vọng niệm liền khởi lên”**. Hai thời là 8 giờ, sáu thời là 24 giờ. Vọng niệm của chúng ta giống như một dòng thác tuôn trào một cách mạnh mẽ. Chúng ta vọng niệm không ngừng nên câu Phật hiệu của chúng ta cũng phải không ngừng. Hàng ngày, chúng ta vẫn vừa niệm Phật vừa khởi vọng tưởng, vừa xem phim 3D.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta niệm Phật hai thời hay sáu thời thì vọng tưởng của chúng ta sẽ ít đi. Chúng ta niệm Phật thời gian dài thì vọng niệm ít đi hoặc không còn. Đây là “trị ác tu thiện”**. Chúng ta cho rằng ăn chay, niệm Phật làm lợi ích chúng sanh là chúng ta **“trị ác, tu thiện”** nhưng đây chỉ là chúng ta làm trên hình tướng. Chúng ta không vọng niệm thì đó mới là chúng ta chân thật **“trị ác, tu thiện”**. Niệm thiện cũng là vọng niệm, vọng niệm đều là ác. Khi chúng ta đang niệm Phật mà chúng ta nghĩ đến việc chúng ta đi làm từ thiện thì đây cũng là niệm xen tạp, niệm ác.

Hòa Thượng nói: **“Tâm của chúng ta thanh tịnh thì công phu của chúng ta có lực. Chúng ta niệm Phật thời gian dài thì vọng niệm sẽ ít đi hoặc không còn. Chúng ta niệm câu Phật hiệu càng nhiều càng tốt, chúng ta niệm thời gian dài thì công phu của chúng ta tự nhiên có lực”**. Tâm chúng ta thanh tịnh thì công phu của chúng ta có lực. Các cụ già sống ở thôn quê thường lão thật niệm **“A Di Đà Phật”** nên các cụ có thành tựu. Trước đây, có một bà cụ sống ở đây để niệm Phật, khi tôi hỏi cụ khỏe không, ăn được không thì cụ chỉ trả lời: **“A Di Đà Phật”**. Đây cũng là một cách hay! Nếu chúng ta nói lời hay, ý đẹp để vừa lòng người thì chúng ta có thể rơi vào **“nói lời thêu dệt”**.

Hòa Thượng nói: **“Hiện tại, chúng ta phiền não, tập khí rất sâu nặng, hoàn cảnh sống bên ngoài quá nhiều ô nhiễm nên chúng ta rất khó có thành tựu. Sáu căn của chúng ta tiếp xúc với cảnh giới sáu trần làm chúng ta bị mê hoặc, ô nhiễm, tăng thêm “tham, sân, si, mạn, phá hoại đạo tâm của chúng ta”**. Hàng ngày, chúng ta **“tham, sân, si, mạn”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”** thì chúng ta sẽ dần mất đi đạo tâm. Trước đây, tôi cho rằng mình phải làm nhiều việc vì chúng sanh nhưng hiện tại ý niệm **“yểm ly Ta Bà, hân cầu Cực Lạc”** của tôi ngày càng rõ ràng hơn. Vì chúng ta càng tiếp xúc với cảnh giới sáu trần thì chúng ta càng mê hoặc, càng tăng thêm **“tham, sân, si mạn”** thậm chí đạo tâm cũng không còn.

Hòa Thượng nói: **“Đạo tâm là chuyên nhất. Chúng ta tu bất cứ pháp môn gì thì chuyên tâm chính là đạo. Chúng ta chuyên nhất thì chúng ta sẽ có thành tựu. Nếu chúng ta nghĩ đến việc tu học nhiều pháp môn, nghĩ đến nhiều cách tu thì chúng ta đã khởi vọng tưởng, chúng ta đã phá hỏng đi đạo tâm”**. Chúng ta học **“Thái Thượng Ứng Thiên”, “Thập Thiện Nghiệp Đạo”, “Kinh Vô Lượng Thọ”** đều của Hòa Thượng Tịnh Không giảng thì chúng ta không xen tạp.

Hòa Thượng nói: **“Đời này, chúng ta may mắn gặp được thiện tri thức. Thiện tri thức nhất định tán thán chúng ta chuyên tu. Không luận là chúng ta tu pháp môn nào thì pháp môn đó cũng đáng được tán thán, phải nên tán thán!”**. **“Chuyên tu”** là chúng ta đang tu pháp nào thì chúng ta chỉ chuyên tu pháp đó. Tất cả các pháp của Phật dạy đều có thể giúp chúng sanh có thành tựu. Trong **“Tứ Y Pháp”** nói: **“Y liễu nghĩa, bất y bất liễu nghĩa”**. **“Liễu nghĩa”** là pháp giúp thân, tâm chúng ta thanh tịnh. Pháp không liễu nghĩa với chúng ta nhưng có thể liễu nghĩa với người khác.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu học pháp môn nào chúng ta cũng phải hướng đến tâm thanh tịnh. Chúng ta đạt được tâm thanh tịnh thì chúng ta có thể hồi hướng để được vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc”**. Ngày nay, nhiều người không tu pháp môn Tịnh Độ còn phỉ báng pháp môn Tịnh Độ, nên rất khó để một người tu pháp khác lại hồi hướng cầu sinh Tịnh Độ.

Hòa Thượng nói: **“Khi lâm chung nếu chúng ta thấy Phật A Di Đà, chúng ta muốn đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta có thể đi, chúng ta nhất định không có chướng ngại”**. Chúng ta không thể loạn tu, tạp tu. Các pháp Phật dạy chúng ta đều giúp chúng ta đạt được tâm thanh tịnh, tâm thanh tịnh tương ứng với cõi tịnh. Chúng ta tu pháp môn Tịnh Độ, chúng ta phải chuyên tinh, chuyên nhất.

Chúng ta phát Tâm Bồ Đề lợi ích chúng sanh nhưng trong tâm chúng ta một lòng chuyên niệm. Hòa Thượng từng nhắc nhở hành giả tu pháp môn Tịnh Độ: **“Một câu “A Di Đà Phật” niệm đến cùng, một bộ Kinh để học, một vị Thầy hướng đạo, một hướng Tây Phương để đi”**. Nhiều người cho rằng chúng ta làm giáo dục, phát huy văn hóa truyền thống là xen tạp. Hoà Thượng nhắc nhở mỗi dân tộc đều phải phát huy văn hoá truyền thống, phát huy hiếu đạo, sư đạo. Hiếu đạo, sư đạo là hiếu và kính. Thế giới Tây Phương Cực Lạc là thế giới của hiếu và kính, người không có hiếu kính thì không thể vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Chúng ta phải vừa niệm Phật cầu sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, vừa phát huy văn hoá truyền thống. Chúng ta giúp người làm tốt hiếu và kính cũng là chúng ta đang giúp chính mình!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!